

insanca bir yaşam yolunda

HALK

BÜLTENİ

Birleşen halk yenilmez!

ALP ATA AKÇAYÖZ

OMUZBAŞIMIZDA

Özgür Bir Ülke ve İnsanca Bir Yaşam İçin Yeni Yılda Bir Adım İleri!

Hayatımızı
Zehirlemelerine
İzin Verecek
miyiz?

UYUŞTURUCUYA HAYIR

Sf: 3

Et kokarsa tuz basılır; tuz kokarsa iş başa düşmüştür; çocuklarımızı korumak için harekete geçmemiz gerekir.

**SİSTEMİN
KARANLIK
YÜZÜ**

Milyonlarca İnsanın Hayatı İlaç Şirketlerinin Elinde:
AIDS Sf: 12

Bu dünya sistemi değiştirilmeden insanlık yarınından emin olamaz. AIDS biter, yeni bir salgın çıkar ortaya...

Bir yıl daha geçip gitti ve artık 2007'nin içindeyiz.

Karanlıktan aydınlığa doğru yeni bir adım daha...

Her yeni yılda herkesin, her sınıfın beklentileri ayrıdır. Kimileri ekmek peşindedir, kimileri kasalarını daha fazla doldurmanın derindedir. Kimileri umutla geleceğe bakar, kimileri yeni bir yılın geldiğini fark etmez bile.

Ama her zaman, yine de yeni bir yıl başladığında bütün insanlık yüzünü geleceğe döner, en azından her şeyin geçen yıldan daha iyi olmasını umar.

2007 de böyle geldi işte, yeni umutlar ve yeni beklentilerle...

İşçiler, köylüler, öğrenciler, kadınlar, emekçi insanlar olarak bizim iyimser olmamız için pek çok neden var. Dünyamızın yaşadığı bütün bu kan banyosuna karşın geleceğe umutla bakmamız mümkün.

Şöyle bir düşünelim: Daha beş altı yıl önce yeni bin yılın kapitalizmin ebedi egemenliğine tanıklık edeceğini bağırarak bağırarak tekrarlayanlar, "işte her şey bitti, hatta artık tarih de sona erdi" diyenler çoktandır pek fazla seslerini çıkaramıyorlar değil mi?

Şöyle bir düşünelim: Daha üç-dört yıl önce kendilerini Ortadoğu'nun ve bütün dünyanın tartışmasız hakimi sayanların tabutları kargo uçaklarıyla hiç durmadan Amerika'ya taşıyor mu?

Dünya yeniden karamsarlığı üzerinden atıyor ve yeniden kendi kaderini arıyor. İnsanlığın binlerce yıldır hiç vazgeçmediği o büyük eşitlik ve özgürlük davası, yeniden sahneye çıkıyor. İnsanlığın bu davası hiç küllenmedi ve küllenmeyecek.

Kağıthane Halk Kültür Merkezi
Tel: 0212 321 02 58
e-mail: kagitanehkm@hotmail.com

2006, hareketli ve kanlı bir yıldır. Karanlık ve ışık, katliamlar ve direnişler üç yüz

altmış beş gün boyunca hep yan yana akıp gitti.

Bir yanda dünyanın öbür ucunda, Latin Amerika'da halk ve emek güçleri, kimileri geçici de olsa ciddi ilerlemeler sağladılar. Onurla ayakta durmayı sürdüren Küba'nın yanında Venezüella başta olmak üzere birçok ülkede solun kazandığı başarılar belki tartışılabilir ama genel olarak sürecin işaret ettiği olgu halkların emperyalizme karşı tepkisinin büyüklüğüdür. Emekçiler, kadınlar, gençler, ayağa kalkıyorlar ve Meksika'dan Arjantin'e, Kolombiya'ya kadar her köşede emperyalist planlara hayır diyorlar.

Ortadoğu'da ise Amerikan emperyalizminin durumu giderek zorlaşmakta, hatta gelişmeler Washington'da taşları da yerinden oynatmaktadır. Karanlıklar prensi Bush, artık televizyonlarda imparator edalarıyla konuşuyor. Afganistan tam bir bataklığa dönüşürken Irak'ta kanlı bir iç savaşı kışkırtan emperyalistler bütün çabalarına rağmen ağır kayıplar vermekten kurtulamıyorlar ve bütün halkların nefretini kazanıyorlar. Yılın en son günlerinde kendi besleyip büyüttükleri Saddam'ın yaşamına barbarca son vermeleri de ne emperyalistleri ne de kuklalarını kaçınılmaz sondan kurtaramayacak. Belki bu idamın ardından mezhep savaşları yine kışkırtılacak ve emperyalistler bu işin içinden sıyrılmaya çalışacaklar ama Ortadoğu halklarını aptal zannedenler eninde sonunda hüsrana uğrayacak.

Siyonistlerin Lübnan'daki hesaplarının tutmaması ve bütün kıyımlarına rağmen ağır bir yenilgiye uğramaları da 2006'nın en önemli olaylarından. Filistin ve Lübnan halkları bir kez daha direnişçi ruhlarını yitirmediklerini ortaya koydular. Ama göreceğiz ki, Lübnan hezimetini Siyonistler için bu yıl da pek çok kez tekrarlanacak.

Öte yanda Kürt halkı, bütün kıyımlara ve çevrilen oyunlara karşın diriliğini ve direnişçiliğini koruduğunu Amed başta olmak üzere birçok olayda kanıtladı. Bir halkın özgürlük isteği karşısında hiçbir bomba ve hiçbir kurşunun çare olmadığını herkes yeniden öğrenecek.

Emperyalizme göbekten bağlı Türkiye oligarşisinin bütün bileşenleri ise geçen yıl aralarındaki bütün sahte çatışmalar bir yana efendileri olan emperyalistlerin, IMF ve Dünya Bankası'nın emriyle emekçilere saldırmayı sürdürdüler. Şimdi ise daha erkenden seçim telaşına düştüler. Ve daha şimdiden belli oluyor ki, bu seçim tarihin gördüğü en sahte ve en düşük seviyeli seçim olacak. Böyle olacak, çünkü bütün tarafların artık halka söyleyecek yalanları bitip tükenmiştir. Bize ne söyleyecekler? Düpedüz bir sömürge ekonomisi olan Türkiye kapitalizmi bize ne verebilecek? Memur maaşlarını, tarım ürünü fiyatlarını bile efendilerinin emriyle düzenleyenler, meydanlarda ne vaat edebilecekler?

Bu yüzdendir ki, her gün "şeriat-laiklik" gibi sahte tartışmaları getirip burnumuza dayıyorlar, kendi aralarında ki ucuz tartışmaları, boş laf yığınlarını getirip önümüze yığıyorlar. Öte yandan ise IMF'nin emriyle ortalığı soyup soğana çeviriyorlar, Müslümanlık taslarken Siyonist İsrail'le anlama üzerine anlaşma yapıyorlar.

Oysa bütün kavga edenlerin kıblesi aynı: Amerikan emperyalizmi! Tümü de kendisini oraya, "büyük efendi"ye beğendirebilmek için çırpınıyor.

Biz emekçilerin ise derdi belli; her şeyden önce insan gibi yaşamak istiyoruz. İliğimize kadar sömürülmek, her an işsizlik korkusuyla yaşamak, çocuklarımızın uyuşturucu ve yozlaşmanın bataklığında boğulup gitmesi...

Biz bunlara mahkum değiliz. Bunlar bizim kaderimiz değil!

Artık her şey böyle gitsin istemiyoruz. Artık bütün bu rezilliğe, onursuzluğa katlanamayız. Sömürge bir ülkede utanç içinde yaşamak istemiyoruz.

Artık her sabah işsiz kalmak korkusuyla uyanmak ya da her akşam iş bulamamış olarak eve gelmek istemiyoruz.

Artık çocuklarımızın geleceğimizin uyuşturulmasına, mahallelerimizin fuhuş yuvası olmasına katlanmak istemiyoruz.

Artık üzerinde yaşadığımız toprakların üç adım ötemizdeki çocukların öldürülmesi için üs olarak kullanılmasını istemiyoruz.

Artık yola çıkmak ve özgürlüğe ve aydınlığa doğru yürümek istiyoruz.

2007, umutlarımızın ve mücadelemizin yeşerdiği yeni ve aydınlık bir sabah olsun.

2007, özgür bir ülke ve insanca bir yaşam için çıktığımız yolda yeni bir başlangıç olsun.

2007, kendi geleceğimize, kendi kaderimize sahip çıktığımız bir direniş yılı olsun.

Halk Kültür Merkezleri, bütün emekçi halklarımızın yeni yılını kutluyor ve bütün emekçileri mücadele alanlarına çağırıyor.

Halk Kültür Merkezleri, 2007 yılını direniş yılı yapmak için sokakta, mücadelede ve her yerde yeni adımlar atmakta kararlıdır.

HAYATIMIZI ZEHİRLEMELERİNE İZİN VERECEK MİYİZ?

Hep sorduk, yeniden soruyoruz, binlerce kez soracağız:
Hayatımızın zehirlenmesine izin verecek miyiz?

Bir yandan çocuklarımızın geleceği karartılırken diğer yandan sırtımızdan trilyonlarca liranın kazanılmasına izin verecek miyiz?

Daha iki yıl önce, İstanbul'un 43 okulunda 10. sınıf öğrencileri arasında yapılan bir çalışmada ortaya çıkanlara şöyle bir bakıyoruz:

Esrar kullananların sayısı 2001 yılında yüzde 1,3 iken 2004 yılında 5,8'e ulaşmış.

Eroin ise 2001 yılına göre yüzde 100 artarak yüzde 1,6'ya ulaşmış.

Ecstasy haplarının kullanımı da 2001 yılında 0,8 iken yüzde 287,5 artarak 2004 de 3,1 oranına kadar yükselmiş.

2007 yılına girerken durum kimbilir ne alemde?

Ne oluyor peki?

Caddelerde çamur akıyor ve genellikle insanlar birbirlerine şöyle diyor: "Polis istese bir tek günde önler ama..."

Neden önlemiyor? "Ama"sı ne bu işin?

Pek övünmeliyiz; artık "seri katillerimiz" var! Öyle esrarengiz film senaryoları gibi de değil; bol miktarda uyuşturucuyla yüklenip önlerine kim çıkarsa kesip biçiyorlar. Yürek burkan tecavüz öyküleri, çürümüşlük haberleri televizyonları dolduruyor.

Meğer çocuk pornomuz da varmış da haberimiz yokmuş!

Peki bu işin "ama"sı ne? Neden önlenemiyor?

Sokaklarda oluk oluk uyuşturucunun akması birilerinin işine mi geliyor? Birileri "okullarda boykot, direniş olmasın da ne olursa olsun" mu diyor?

Birileri "sokaklarda hakkını arayan emekçiler olmasın da ne olursa olsun" mu diyor?

Neden sokak başlarında torbayla esrar ve hap satanların peşinden koşmuyorlar da bütün bu pisiği engellemeye uğraşan devrimcilerin kurumlarını basıp onları tutukluyorlar? Uyuşturucuya karşı mücadele edenlerden neden rahatsız oluyorlar?

Bütün bu soruların yanıtları artık son derece açık biçimde ortada.

Engellemiyorlar, çünkü bizzat kendileri de işin içinde. Her zaman "çürük elmalar"dan söz ediyorlar ama ortada gerçekten "sağlam elma" kalıp kalmadığı giderek daha şüpheli hale geliyor.

Engellemiyorlar; çünkü dünyada toplam tutarı 1 trilyon dolardan fazla olan karapara piyasasının en önemli ayaklarından biri de Türkiye'dir.

Engellemiyorlar; çünkü bu sömürü ve soygun düzeninin bekçileri, genç emekçilerle mitinglerde, protesto gösterilerinde karşılaşmak istemiyorlar. Uyuşuk beyinlerle köşe başlarında incir çekirdeğini doldurmayan muhabbetler yapan, çetelerin peşinde koşan genç insanların daha "tehlikesiz" olduğuna inanıyorlar.

Artık şuna aklımız kesmiş olmalı: Bu işe bizzat biz, emekçiler, alinteriyle yaşayan insanlar el koymazsa ortaya bir çözüm çıkmayacak. Bize bizden başka kimseden fayda yok. Et kokarsa tuz basılır; tuz kokarsa artık iş başa düşmüştür; kendi etimizden olan çocuklarımızı ve hayatımızı, geleceğimizi korumak için bizim harekete geçmemiz gerekir.

Sokaklardan akan bir çamur deryası biz hiçbir şey yapmadığımızda da üstümüze üstümüze geliyor; ya boğulup gideceğiz,

ÇUKUROVA Halk Kültür Merkezi
Tel: 0322 363 18 37
e-mail: kalanhkm@hotmail.com

ya da bu bataklığı kurutmak için yola çıkacağız.

Biz bir şey yapamaz mıyız? Yaparız!

Öncelikle bir araya gelebiliriz. Bin türlü yalanlar da uydursalar, bir gerçek var: bu ülkedeki devrimci kurumlar, şu andaki çamur deryasının ortasında dik duran tek güçtür. Devrimci kurumlarla bir araya gelebiliriz.

Harekete geçebiliriz. İlle çok büyük şeyler yapmamız da gerekmiyor. En azından şöyle bir kendimizi gösterebiliriz; bu işten kirli paralar sağlayanlara, en yakınımızdaki pislik odaklarına dur diyebiliriz.

Harekete geçebiliriz. Okulların önünü çeteler kesmişse eğer, haberleri izleyip "ah vah" etmekle yetinmeyip gidip okulları kuşatabiliriz; gücümüzü gösterip uyduruk "Polat Alemdar" soytarılarının burnunu sürtebiliriz.

Harekete geçebiliriz. Birileri TV kanallarında halkın bütün değerlerini ayaklar altına alarak yoksul insanların onurunu incitiyorsa, bizi aptal yerine koyuyorsa, televizyon kapılarına dikilip akıl nedir onlara gösterebiliriz.

Harekete geçebiliriz. Bizim tenceremizde dert kaynakken Reina'larda dolarlar ortalığa saçılıyorsa, gidip kapılarına dayanıp "hani bunun ilk sahibi" diyebiliriz; paranın şımarıklığının da bir sınırı olduğunu onlara hatırlatabiliriz.

Harekete geçmek, bir araya gelmeyi gerektirir.

Halk Kültür Merkezleri, bizimidir, bizim çocuklarımızın inşa ettiği kendi evlerimizdir.

Halk Kültür Merkezleri'nde bir araya gelmek, kendi sorunlarımızı tartışmak, neler yapabileceğimizi konuşmak mümkündür. Zaten Halk Kültür Merkezleri bunun için vardır.

Halk Kültür Merkezleri, emekçilerle, kadınlarla, gençlerle birlikte bu iğrençlik dalgasının karşısına dikiliyor.

Hayatımızı, geleceğimizi savunmak için ayağa kalkalım, Halk Kültür Merkezleri'nde birleşelim!

Çetecilere, uyuşturucu tacirlerine, kadın satıcılarına, bulunduğumuz her yerde birlikte karşı duralım, barınma hakkı tanımayalım!

Yozlaştırma Çürütme Uyuşturma Politikalarına Karşı Sokağa Çıkalım, Örgütlenelim!

Yaşasın Emekçilerin Dayanışması

Yozlaşmış, uyuşturulmuş yaşama karşı, insanca yaşam mücadelesi saflarına!

Tanklar Ezilecek, Filistin Taşlarla Özgürleşecek!..

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği ve Üniversite Öğrencilerinin birlikte yürüttüğü "Filistin'e Yardım Kampanyası"nın son eylemi Taksim tramvay durağında yapıldı.

26 Aralık 2006 Salı günü saat 18:00'de Beyoğlu Mis sokakta toplanan ve buradan meşalelerle Taksim meydanına yürümek isteyen Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği ve Üniversite öğrencileri, polislin engeliyle karşılaştı.

DSG'nin de örgütleyicisi olduğu kampanyanın gerçekleştirilen son eyleminin meşruluğunu savunan öğrenciler, pankartlarını kapatarak, Taksim meydanına yürüdüler.

Burada yapılan basın açıklamasında polislin engelci tutumları deşifre edildi.

Bütün engellemelere rağmen Filistin Halkıyla

dayanışmanın süreceğine yer verildi.

Okunan basın metninde yapılan yardım kampanyası çalışması hakkında bilgi verildi. Bu çalışmanın da engellemelere maruz kaldığına, üniversite larde rektörlerin öğrencilere bir çok sorun çıkardığına, faşistlerin çalışmaya engel olmaya çalıştıklarına yer verildi.

Toplanılan yardımların kısa süre içinde Filistin'e gönderileceği ve Filistin Halkıyla dayanışmanın başka kampanyalarla süreceği belirtildi.

"Tanklara Karşı Taş, Tanklara Karşı Taş Özgür Filistin Kazanacak", "Katil İsrail Filistin'den Defol" ve atılan Arapça sloganlarla eyleme son verildi.

Halk Kültür Merkezi DERNEDY

Tel: 0212 244 01 91

e-mail: kmaltepehkm@hotmail.com

Alp Ata Omuzbaşımızda

Alp Ata Akçayöz Yoldaş, ölümsüzleşmesinin 6. yılında mezarı başında gerçekleştirilen törenle anıldı.

19 Aralık 2000 "Hayata Dönüş"(!) Operasyonu sırasında yaşamını yitirerek güneşe gömülen, Devrimci Kurtuluş mücadelemizde bayraklaşıp yol gösteren Alp Ata Akçayöz Yoldaş, 24 Aralık 2006 Pazar günü Büyük Bakkalköy'deki mezarı başında, saat 13.00'de gerçekleştirilen törenle, yoldaşları, annesi, eşi, akrabaları tarafından anıldı. "Alp Ata Akçayöz Devrimci Kurtuluş Mücadelemizde Yaşıyor/Halk Kültür Merkezleri" pankartının açıldığı anmada, "Alp Ata Akçayöz Yaşıyor Yaşanacak", "Alp Ata Akçayöz Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Kurtuluş Mücadelemiz", "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş", "Ya Özgür Vatan Ya Ölüm" sloganları atıldı.

Okunan basın metninde; "Bir yürüyüş bu. Bu yürüyüşte Ata Yoldaş, gülen gözleriyle bizlerle birlikte yürümeye devam ediyor. Ve o büyük gün geldiğinde zafer halayımızda, tüm yitirdiklerimiz gibi bir sevdalı bulut olarak omuz başımızda halaya duracak." denildi.

Cephe marşının okunmasının ardından anma, sloganlarla sonlandırıldı.

MALTEPE Halk Kültür Merkezi
Tel: 0216 441 75 44
e-mail: cukurovahkm@hotmail.com

**Yüreğim bu kavganın içinde
Kazanacak halkım
Bütün halklar kazanacak bir bir.
Bu acılar, ıslak bir mendil gibi
Kumlar arasında
Şehit duraklarından.
Süzülüp ortaya çıkaracak her şeyi,
Şanlı günler yakındır çünkü
Kinler susacak bir an
Ceza veren eller titremesin diye,
Günler tam dolsun diye,
Halk caddelerinde.
Bir güzel, bir güçlü
Yerini alsın diye!
İşte benim günüm bu
İşte hoşgörülüğüm
Başka sancağım yok benim!**

PABLO NERUDA

Erken ya da Geç

Seçimle Neyi Çözecekler

İşbirlikçiler cephesinde sıkıntılı bir yılın başlangıcındayız. Ortalık toz duman! Her kafadan bir ses çıkıyor, herkes farklı hesaplar peşinde. Emekçi halkın, işçi sınıfının dertlerini hiçbir zaman kendilerine dert edinmeyenler pek yakında meydanlara çıkıp türlü çeşitli vaatlerle takla üstüne takla atacaklar.

Şimdilerde ise seçimler erken mi olsun normal zamanında mı olsun tartışması ortalığı kaplamış durumda. Nisan'la Kasım arasında ne fark olduğunu kimse bilmiyor aslında ama işin ucunda cumhurbaşkanlığı meselesi var ve asıl fırtına o noktada kopuyor. Bir yanda güç sahibi olmanın şımarıklığıyla büyük oynama hevesine düşmüş hükümet kanadı var, diğer tarafta ise emperyalizme ve tekellere hizmet etmekte hiçbir tereddüt göstermeyen bir başka kesim "vatani milleti korumaya" ant içmiş durumda.

Bir adım ileri iki adım geri... Halkın zihnini bulandırıp şaşkına çevirmekte üstlerine yok!

Erken olsun-geç olsun derken büyük bir karmaşa yaratıyorlar ve bu arada tümünün de kime hizmet ettikleri sorusu arada kaynayıp gidiyor.

Türk siyasi tarihinin en sefil, en çaresiz tablosu ve en yeteneksiz aktörleri 2007 başında kafamıza üşüşüyorlar.

Bir yanda Amerikan emperyalizmine hizmette kusur etmeyen, IMF ne emrederse ikiletmeden uygulayan ve bir yandan da Washington'a "beni kullanın" diye haber üstüne haber gönderen Tayyip ve partisi var.

Diğer yanda, bütün hayatı boyunca gerçekten de "iki koyunu" güdememiş, güttüğünde de koyun sayısını mutlaka azaltmış, yarısını yolda telef etmiş yeteneksizler yeteneksizi bir CHP kadrosu, son çareyi ırkçı-faşizan çığırtkanlıkta görüyor.

Öte yanda ise kendisini ABD'nin hizmetine sunmuş ve bekleme odasında dilekçesinin kabulünü bekleyen eski kontr-gerilla şefi Ađar, sırasını bekliyor.

Ve arkalarında ölü partilerin kabuklarını sırtında taşıyan başkaları... İsrail'le yaptığı anlaşmaları unutup meydanlarda Filistin ticareti yapan Erbakan, kendine hayrı olmayan bir kuş cinsini diriltmek isteyen DSP fanatikleri ve sırf gençliğime bakıp acaba beni severler mi diye heveslenen ANAP kırıntıları, şovenizm üzerinden dirilmeye çalışan MHP... Artık işi iyice komedyenliğe vurmuş Uzan çetesini saymıyoruz bile...

Bu tablodan ne çıkacak? Ne çıkabilir?

Nisan ya da Kasım, buradan halk için hayırlı bir şey çıkar mı?

Bunlar içersinde sınırları birazcık olsun zorlayabilecek tek bir aktör var mı?

Bunlardan herhangi biri bir defalığına bile olsa emperyalist efendilerin ve onların yerli ortakları olan parababalarının sözünden çıkabilir mi?

Nisan'da ya da Kasım'da, fark etmez, yine yollara düşecekler ve gelip bizden oy isteyecekler. Ne yapmak için?

Hayatımızla ilgili ne sunuyorlar bize?

Torbalarında yeni olan ne var?

Örneğin dünyanın öteki ucunda, Venezuela'da Chavez diye bir adam, ortaya çıkıp emperyalistlere "ben sizin düzeninizi tanımıyorum" diyor. Yine bir başkası, Küba, onyıllardır onurlu bir direnişi sürdürüyor.

Peki bun-

lar neci?

Bunlardan

AVCILAR HALK KÜLTÜR MERKEZİ

Tel: 0212 590 75 31
e-mail: avcilarhkm@hotmail.com

bir tanesi böyle bir onurlu davranışı aklının ucundan geçirebilir mi?

Tek tek soralım, yeniden ve yeniden tümüne birden soralım:

Ortadoğu halklarına saldırının, kadınların çocukların katledilmesinin utancına bizi bulaştıran İncirlik Üssü'nü ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Vahşi emperyalist düzeni korumakla görevli NATO'dan çıkmayı bir an olsun aklınızdan geçiriyor musunuz?

Gazze sokaklarını her gün kana bulayan Siyonist İsrail'le bütün ilişkileri derhal kesmeyi ve bütün anlaşmaları feshetmeyi düşünüyor musunuz?

Emperyalistlerin soygun çetesi olan IMF heyetlerinin vizesini iptal etmeyi ve bir daha Türkiye'ye girişlerini yasaklamayı bir an olsun aklınızdan geçirebilir misiniz?

Emperyalistlerin tuzağı olan borçların tümünü birden yok saymayı ve meydana çıkıp "bir kuruş bile ödemiyorum" demeyi göze alabilir misiniz?

Patronlara "iç borç" adı altında aktardığınız milyarlarca doları ve savunmaya, polise, komplo örgütlerine ayırdığınız ödenekleri kesip bütün kaynakları sağlık ve eğitime kaydırmayı hayal edebilir misiniz?

Kamu işletmelerini yerli ve yabancı tekelere peşkeş çeken bütün özelleştirme yasalarını ve sözleşmelerini iptal ettim ve artık bu yağma devri bitti demek sizin kitabınızda yazar mı?

Bütün özel okullar ve özel hastanelerin kapısına kilit vurup herkese açık, eşit, parasız işleyecek bir eğitim ve sağlık düzenini kuracağım diyebilir misiniz?

Bugüne kadar IMF ve Dünya Bankası'nın emirleriyle çıkarılan bütün tarım yasalarını yürürlükten kaldırmayı ve tarımı çökerten bütün uygulamaları yok etmeyi düşünüyor musunuz?

Cunta anayasasını ve onun baskı yasalarını değiştirip bütün özgürlüklerin kapısını gerçekten açmak niyetinde misiniz?

Türkiye siyasal hayatında bir "ilk" olarak, şu Kürt meselesini gerçek sahiplerine, yani bizzat Kürt halkına sormayı, onlara dönüp "siz nasıl yaşamayı istiyorsunuz" sorusunu gerçekten yöneltmeyi akıl edebilir misiniz?

YÖK denilen şu çeteyi ortadan kaldırmak ve polisi kesinlikle üniversitenin dışına çıkarıp atmak elinizden gelir mi?

Vesaire, vesaire...

Yani bu partilere oy vermemiz için bize bir tek geçerli sebep var mı?

Bir tek sebep yeter, onu söyleyin!

Hiçbiri söyleyemez! Çünkü yok!

Çünkü hepsi de önceden çizilmiş bir oyunun sınırları içinde komiklik yapan zavallı figüranlardır.

Bunları sorduğunuzda kem küm ederler, kimi "cumhuriyeti korumak"tan dem vurur, kimi "inanç özgürlüğü"nden; bir sürü boş lafı ardına sıralarlar ama asıl meseleye, yani bu sorulara bir türlü gelemesler! Lafı ağızlarında geveleyip dururlar ama sonuçta bu sorulardan bir tekine bile dürüstçe, gözümüzün içine bakarak cevap veremezler!

Peki o zaman seçimlerin erken ya da geç olmasının anlamı ne?

Bütün bu laf kalabalıklarının, karşılıklı efenmelerin anlamı ne?

Artık şunu anlamak zorundayız: Onların bize verebilecekleri hiçbir şey yok; yeniden yeniden onların peşinden sürüklenmemiz için tek bir mantıklı sebep yok!

Artık şunu anlamak zorundayız: Bizim tek bir şansımız var, kendi kaderimizi elimize almak için mücadele etmek!Ve bir tek güvenebileceğimiz güç var: Kendi ellerimiz!

Biz emekçilerin kendine olan güvensizliği, en büyük düşmanımızdır. On yıllardır hep bunun için uğraşıyorlar, biz kör cahil, örgütsüz, paramparça kalalım diye. Düzenleri böyle sürüyor çünkü; bizim sessizliğimiz yüzünden onların sesi çok fazla çıkıyor.

Milyonlarca emekçinin sesi bir araya geldiğinde ise bütün bu şarlatanların adı bile unutulacak!

Bırakalım seçimlerini erken ya da geç yapsınlar; kendi bilecekleri iş.

Biz kendi yolumuzda yürüyalım; bir araya gelelim, örgütlenelim ve gücümüzü birleştirelim, ayağa kalkıp kendi sesimizi yükseltelim.

Başka bir şansımız yok!

Başka bir umudumuz yok!

Siz, başka bir yol biliyor musunuz?

 AVCILAR KÜLTÜR MERKEZİ
Tel:Tel: 0212 244 01 91
e-mail: mhkm7@hotmail.com

Seçimler Yaklaşırken Hükümet Vicdan Avcılığına Soyundu

Çocuklarımızın Yakasından Düşün!

Bugünlerde başbakan Tayyip ve medya tekellerinde yeni bir heves fırtınası esiyor. Gazeteler, televizyonlar her gün mutlaka bir "çocuk pornosu" haberi veriyor, Tayyip ise Konya meydanlarında internet kafelerin başını ezmekten dem vurarak esp gürlüyor.

Meğer ne kadar ahlak düşkünümüştü hepsi de? Meğer toplumun sorunlarına ne kadar duyarlıymışlar? Yeni yasa tasarıları, yeni polis birimleri...

Ne oluyor peki?

Nereden çıktı bu "çocuk pornosu" tehlikesi? Önceden yok muydu? Yeni mi keşfettiler? Bütün dünyayı kasıp kavuran bu iğrenç dalga Türkiye'nin kıyılarına yeni mi gelip çarptı?

Belki de bütün bunlardan önce bir başka soru sorulmalı: Neden Konya?

Seçimler mi yaklaşıyor yoksa? Seçimler yaklaşırken halkı yoksullaştıran ve toplumsal ortamı yozlaştırıp çürüten politikalarla zaten önemli ölçüde puan kaybeden AKP, kendisinden daha "ahlakçı" ve "Müslüman" görünen partilerin güçlenmesinden mi çekiniyor da birdenbire "ahlakı bozan" sanal dünyaya karşı cihad ilan ediyor?

Ne oluyor peki? Birdenbire çocukları sevmeye mi başladılar? Metropol kentlerin sokaklarında kaynaşan on binlerce göç çocuğu, birden ilgilerini mi çekti? Kendilerine bağlı yetiştirme yurtlarında bin türlü eza cefaya uğrayan çocuklar yetmedi de şimdi sokaklardaki çocuklara mı diktiler gözlerini?

Coğrafyamızdan Çocuk Manzaraları... İşkence Nasıl Özelleştirilir: Cevahir Holding

Son bir ay içinde merdivenlerinden düşüp ölen çocuklar için "burası bir sirk değil" gibi çok ciddi bir açıklama yapan Cevahir İş Merkezi'nin yöneticileri, son süreçteki "özelleştirme" furiasının en önemli adımını atmış görünüyor. Merkez'in güvenlik görevlilerinin soyunma odalarında bir "işkencehane" kurdukları ve 8 yaşında çocuklara ciddi ciddi "sorgu" yaptıkları geçenlerde açığa çıktı. Muhtemelen kendisi de gerçek ve resmi "işkencehane"den gelmiş olan güvenlik şefleri, görüntülerde gayet soğukkanlı, "saniği"(!) çapraz sorguda terletiyorlar ve bir yandan da dövüyorlar. Çocuğun yalvarmaları da işe yaramıyor; bütün gerçek işkenceciler gibi "şef" de bir yandan kulak asmıyor, bir yandan da yalvarmalar aslında pek hoşuna gidiyor. Çocuk adamın sekizde biri gibi görünüyor ama rezillikte sınır olmaz! Daha sonra da medya birden çocuğun hırsızlık sabıkalılarını keşfediyor; sanki hırsızlar dövülebilmiş gibi!

Yine aynı şey: Soruşturma ve unutmama...

Kapitalist düzen, çocukları "korumaya" ve "esirgemeye" devam ediyor!

Tam bir yalan rüzgarı! Tam bir sahte ahlakçılık! Sözcüğün tam anlamıyla pis bir seçim oyunu! E-mekçi kitlelerin ve çocuklarımızın hayatlarını ne hale getirdiklerini en iyi, (bizde de daha iyi!) onlar biliyorlar ve halkın bu konudaki derin acısının üzerine oynamayı akıllıca sanıyorlar.

Nedir gerçek? Gerçek son derece açık ve yalnızca Türkiye'yle de ilgili değil.

Tarihin tanık olduğu en vahşi kapitalist dünya düzeni, bugün BM Çocuk Fonu UNICEF'in resmi rakamlarına göre 2 milyon çocuğu fuhuş kölesi haline getirmiştir. 2 milyon çocuk, çoğu Güney-Doğu Asya'da 2 milyon yetişkin olmayan beden, her gün doğrudan doğruya tecavüze uğruyor ve bu rakam her geçen gün daha da artıyor. Sri Lanka sahillerinde 15 binin üzerinde erkek çocuk sadece ve sadece ya-

**ÇOCUKLARIMIZIN
GELECEĞİNİN ÇALINMASINA
İZİN VERMEYEĞİZ**

bancu turistlerin sapkın keyfi için satılıyor.

Öte yandan yılda 1 milyon 200 bin çocuk düpedüz ka-
cırılıp satılıyor ve bütün bunlar daha çok emperyalizmin
soyup soğana çevirdiği ülkelerde oluyor.

Ama hepsi bu kadar değil! Pek ahlakçı beyler ve ba-
yanlar işin yalnızca bu bölümünü ahlaksızca buluyorlar ve
işin emek sömürsü bölümünü unutuyorlar. Oysa yine ay-
nı rakamlara göre şu anda dünyada 246 milyon çocuk,
yani Türkiye nüfusunun üç katından fazlası köle gibi çalış-
tırılıyor. 2000'lerin kirliliği kapitalist dünyasının gerçekleri
bunlardır.

Türkiye ise bu sıralamada en dipte olan ülkelerden bi-
ridir. Resmi raporlara göre bu topraklarda yaşayan her on
çocuktan biri bir biçimde tacize uğruyor ve bunların yüzde
70'i 2 ile 10 yaş arasındadır. Bugün metropol kentlerin so-
kaklarında yaşayan çoğu madde bağımlısı çocukların ya-
rından fazlası tecavüze uğruyor. Devletin güvencesi altında
olan yetiştirme yurtlarının hali ise ortada; bu yurtlardan
yetiştirme de bedeni ya da ruhu örselenmemiş tek bir çocuğa
rastlamak mümkün değildir. Öyle ki bu ülkede herhangi
bir sabah açıp gazete okuyan insanların hiçbiri bir "yetiştirme
yurdu rezaleti" haberiyle karşılaşınca hiç şaşırıyor.

Aile için tacizleri, vs. bir yana bırakıp sadece fuhuş a-
lanını ele aldığımızda bile Türkiye'deki çocuk pornosu pa-
zarı olağanüstü büyüklüktedir ve bu yeni değildir. Sokak-
larında bu kadar çok yoksul ve sahipsiz çocuğun dolandığı bir kentte,
İstanbul'da, son derece yaygın bir pazardır. Bütün bunlar ortadayken
yeni yasalar peşinde olan hükümetin neyi önlemek istediği ise İçişleri
Bakanı'nın söylediklerinden anlaşılıyor. Bütün bu rezaletin ortasında
Bakan, "terör örgütlerinin internetten yararlandığını" söyleyip asıl
dertlerinin ne olduğunu ortaya koyuyor.

Bu arada geçtiğimiz yıl "internet kafe değil kütüphane istiyoruz" diye
eylem yapan devrimcilerle "geri zekalı teknoloji karşıtları" diye dalga
geçen medya şaklabanları ise şimdi "bu işlere bir düzen getirilsin" diye
sahte manşetler atıyorlar.

Oysa ne Bakan, ne de şakşakçıları, çocuğa tecavüzde zor kullanılması şartını
koşan yeni TCK'nın maddesini değiştirmeyi bile düşünmüyorlar; çünkü
çocuğa yönelik her cinsel eylemin kendiliğinden bir "şiddet" olduğunu an-
lamayacak kadar zeka yoksunlardır. Ve yine aynı şaklabanlar, bir cenaze törenine
katıldılar diye Diyarbakır sokaklarında nişan alınarak katledilen çocuklardan
hiç söz etmiyorlar. Dünya Sağlık Örgütü, çocuk istismarını "çocuğun
sağlığını, fiziksel ve psikososyal gelişimini olumsuz etkileyen, bir yetişkin,
toplum ya da devlet tarafından bile rek ya da bilmeyerek yapılan tüm davranışlar" diye tanımlıyor ama onlar
kendi devletlerinin daha üç gün önce çoban çocukların üstüne ateş açmasını,
daha geçen yıl Kızıltepe'de Uğur Kaymaz'ın babasıyla birlikte katledilmesini
unutup sadece üç tane internet kafenin üzerine yükleniyorlar. Asıl mesele
çocuğa nasıl bakıldığıdır. Daha doğrusu asıl mesele bütün politikalarını
patronların kârının nasıl yükseltileceği, IMF'nin emirlerinin nasıl yerine
getirileceği üzerine kuranların sokaklardaki yoksulluk ve yozlaşmaya nasıl baktığıdır.

Tam bir yalan rüzgarı! Tam bir sahte ahlak gösterisi!

Çocuğa doğduğu andan itibaren insanca bir yaşam sürdürmesi gereken bir varlık
olarak bakarsanız mesele bir ter! O zaman, bütün kaynakları sonsuz ve sınırsız bir
şekilde onların mutluluğu ve gelişimi için harcarsınız. Kentler birdenbire kocaman
çocuk evleriyle ve eğitim alanlarıyla dolar. Yok, patronların kasasını doldurmak için
nereden "tasarruf"(!) ederim diye bakarsanız, elbette ilk aklınıza gelecek olan sosyal
kurumların çökertilmesi ve emekçi çocuklarının kaderine terk edilmesi olur. Bu
arada, zaman zaman bir seçim atağı ve heves gösterirsiniz; sonra onları unutup
gidersiniz. Biz, birincisini yapacağız. Ve çok açık söylüyoruz: Bu ülkede doğan her
çocuğu sağlıklı bir büyüklük içinde yetiştirmek için gereken kaynak vardır. Tekelci-
hortumcuların bütün servetlerine el konulduğunda orta-ya çıkacak kaynakların
yüzde biri bile bu iş için yeterlidir.

Coğrafyamızdan Çocuk Manzaraları... Karakol Bahçesinde Kalp Krizi

Bu topraklarda çocukların yalnızca ahlakının korunması yetmiyor. Onların can güvenliğinin de, özellikle devlete karşı korunması gerekiyor. Geçtiğimiz ay, Diyarbakır'ın Piringlik köyünde ilköğretim öğrencisi Şemsettin Yavuzkaplan'ın başına gelenler bunu bir kez daha kanıtladı. "Telefon kablosu çaldığı" gerekçesiyle jandarma tarafından kovalanan ve arkasından ateş açılan Şemsettin, karakol bahçesinde "kalp krizi" geçirek öldü. İHD raporuna göre önce arkasından ateş açılan ve kovalanan Şemsettin daha sonra da arkadaşlarıyla birlikte dövüldü ve kalp krizi geçirmeye başladığında da karakol bahçesinde yine dövüldü. Olaya tanıklık eden amcasının oğlu M.Selim Yavuzkaplan'ın ifadesiyle, "İlerde telefon kabloları koptuğu için bazı çocuklar oraya gitmişti. Aniden kayalıkların arasından askerler çıkıp havaya ateş açtı. Çocuklar kaçmak istedi ancak askerler etraflarını sardı. Şemsettin bu sırada yere yığıldı."

İşte bu kadar...

Biraz soruşturma, biraz "terör örgütü olayı istismar ediyor" edebiyatı ve sonra Şemsettin, bir çocuk, unutulup gidecek...

Devletimiz, çocukları "korumaya" ve "esirgemeye" devam ediyor!

**HKM UYUŞTURUCU VE ÇETELERE
KARŞI MÜCADELE**

Siz çocuklarımızın yakasından ellerinizi çekin yeter!

Faşist Saldırıları Bizi Yıldırılamaz!

19 Aralık 2006 saat 13.30'da Mersin Üniversitesi'nde meslek yüksek okul derslik binasının önünde bildiri dağıtan yurtsever arkadaşlara ülkücü faşistler sopa, bıçak ve taşlarla saldırdı. Biri fakültede, ikisi otobüste dövülen arkadaşlar hastaneye kaldırıldı. Arkadaşların durumlarının iyi olduğu açıklandı. Bundan üç hafta önce de aynı saldırıyı yaşayan üniversite öğrencileri okulda ve İHD'de bir basın açıklaması yaparak cevapsız kalmayacağını belirttiler. Daha önceki saldırıda gerekli işlemleri yapacağını söyleyen üniversite yönetimi bu sefer de eli kanlı bıçaklı ülkücü faşistleri okuldan polis aracılığıyla güvenli çıkışı sağladı. Üniversite yönetimi devrimci demokrat yurtsever öğrencilere karşı faşistlerle birlikte polis ve ÖGB güçlerini kullandı. İnsan Hakları Derneği'nde öğrenciler tarafından yapılan açıklamada Mersin Üniversitesi'nde faşizme karşı mücadelenin sürdürüleceği ve bu saldırıların cevapsız bırakılmayacağı vurgulandı.

**FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA
YÖK POLİS MEDYA BU ABLUKA DAĞITILACAK
YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ**

Mersin'de Tutuklama

Mersin Üniversitesi'nde yaşanan faşist saldırılar üzerine devrimci öğrencilerin yaptıkları eyleme saldıran polis, 71 kişiyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlardan 65'i adliyeye sevk edildi. Bu sırada gözaltına alınan öğrencilerin aileleri ve arkadaşlarının adliye önündeki bekleyişleri de başlamıştı. 22 Aralık günü sabahından itibaren giderek büyüyen kitle, "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Mersin Faşizme Mezar Olacak", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Bıratıye Gelan" sloganları ile gözaltındakilere destek verdi. Öğrenciler, öğleden sonra savcılığa çıkarılmaya başlandı. Adliyenin bahçesindeki polis midibüslerinden alınıp savcılığa çıkarılan her öğrenci, adliyenin karşısındaki yeşil alanda birikmiş olan kitlenin yoğun alkış ve sloganlarıyla selamlanıyordu. Bu biçimde akşama kadar, yer yer halaylarla, türkülerle marşlarla bekleyiş sürdü. Yaklaşık saat 20.00 civarında tutuklanmaları talep edilmeyenler bırakıldı ve ardından da geriye kalan 12 kişinin tutuklandığı haberi geldi.

Açıklanan karar "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılamaz" sloganıyla protesto edildi. Kararı içine sindiremeyen bir ana, protesto haykırışlarıyla polis barikatından sınırlarak adliye binasına doğru yöneldi.

Adliye bahçesinin içinde polis tarafından engellenen ana, diğer ailelerin de öfkesini tetikledi. Gerilimi hisseden polis, tutuklanan öğrencilerin aileleri ile görüşmelerine izin vermek zorunda kaldı. Evlatlarını gören ailelerin dönüşünün ardından kitle Mersin İHD'de toplanmak üzere geç saatlerde adliyenin önündeki bekleyişini sonlandırdı.

Tutuklu Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın!

Müzik Grubumuzun Solisti Kahraman Ay'ın da bulunduğu 12 kişi Mersin'de tutuklandı. Tutuklama gerekçesi "kamu malına zarar vermek, polise mukavemet etmek ve ders işlenmesini engellemek" olarak açıklandı. Olayın aslı ise şöyledir; 19 Aralık 2006 günü faşistler 3 öğrenciyi döverek hastanelik etmiştir. Bu olay bu ay içerisinde yaşanan 3. olaydır. Bunun üzerine 20 Aralık'ta devrimci demokrat öğrenciler toplanarak İHD binasında basın açıklaması yapmış ardından saldırıya karıştığı açıklanan bir faşisti döverek cezalandırmışlardır.

Öğrenciler, cebinde "rambo" bıçağı adı verilen bir bıçakla yakalanan faşisti, polis yetkililerine teslim ederek "bu öğrenci okula bu bıçakla nasıl giriyor" sorusunu sormuşlardır. Öğrencinin okuldan atılması istemi ile rektörlüğe giden öğrencilere polis saldırmış ve 70'e yakın öğrenci göz altına almıştır. Mersinde devrimci sosyalist gençlik çalışması yürüten aynı zamanda müzik grubumuz Grup Diyar'ın çalışmalarına katılan arkadaşlarımızdan 4 kişi göz altına alınmıştır. 22 Aralık günü mahkemeye çıkarılan arkadaşlarımızdan 3'ü serbest bırakılmış, solistimiz Kahraman Ay ise 11 kişi ile beraber tutuklu yargılanmak üzere Mersin Cezaevi'ne götürülmüştür...

Bizler Grup Diyar olarak bu tutuklamayı kınıyor ve faşist baskıların, zorbalıkların, gözaltı ve tutuklamaların devrimci sosyalist mücadelemizi engellemeyeceğini ilan ediyoruz.

**Devrimci Sanat Susturulamaz!
Devrimci Mücadele Engellenemez!
Tutuklu Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın!**

**22 Aralık 2006
Grup Diyar**

**HALK KÜLTÜR MERKEZLERİ
BASKILAR, TUTUKLAMALAR BİZİ
YILDIRAMAZ!**

Faşizme Karşı Tek Yumruk Tek Barikat!

Halk Kültür Merkezleri, Devrimci Sosyalist Gençlik ve Grup Diyar, 30 Aralık 2006 Cumartesi günü, İstanbul Taksim'de bir basın açıklaması yaparak, Mersin'deki faşist saldırıları ve 12 devrimcinin tutuklanmasını protesto etti. Saat 12.00'da, Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan basın açıklamasında "Tutuklananlar Serbest Bırakılsın-Faşizme Karşı Tek Yumruk Tek Barikat/ Halk Kültür Merkezleri, Devrimci Sosyalist Gençlik, Grup Diyar" pankartı açıldı.

"Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Faşizme Karşı Tek Yumruk, Tek Barikat", "Yaşasın Devrimci Kurtuluş Mücadelemiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları eşliğinde okunan basın açıklamasında

şunlara değinildi; "Bilindiği gibi iki hafta önce 19 Aralık günü, biri Yüksek Okulun önünde ikisi otobüste olmak üzere Mersin'de okuyan üç devrimci öğrenci saldırıya uğramış ve ağır şekilde yaralanmışlardır. 20 Aralık günü ise, üniversite önünde Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan öğrenciler yaşanan saldırıları protesto etmişler ve televizyon görüntülerinde de gördüğümüz gibi rektörden okulda öğrencilerin güvenliğini sağlamasını istemişlerdi. Fakat rektör, öğrencilerinden sorumlu bir öğretim üyesi gibi değil, kolluk güçlerinin amiri gibi davranmış ve polisin üniversite içine girerek öğrencilere saldırmalarını sağlamıştır. Tasmalarını tuttukları faşist çetelerin yarım kalan işini tamamlamak isteyen kolluk güçleri fakülte içlerine kadar girmiş ve 65 öğrenci bu saldırıda gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınan arkadaşlarımızın birçoğu kolluk güçlerinin saldırısında çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır. Psikolojik ve fiziki baskı, işkence gözaltı sırasında da devam etmiştir. Daha sonra savcılığa çıkarılan öğrencilerden on ikisi tutuklanmıştır.

(...)

Tekrar belirtiyoruz mahallelerimizde olduğu gibi üniversitelerde de faşist saldırılar yoğunlaşmış ve birçok arkadaşımız yaralanmıştır. En son Mersin Üniversitesi'nde gerçekleşen ilk saldırıda üç arkadaşımız yaralanmış, ikinci saldırıda ise 65 öğrenci gözaltına alınıp, Erhan Ekinci, Kahraman Ay, Burkay Savaşçı, Orhan Atıcı, Baran Bozkurt, Serkan Sağır, Ali Osman Adıgüzel, Uğur Karadana, Mehmet Dahaoğlu, Tarık Güler, Volkan Gültekin ve Sami Atıcı adlı 12 öğrenci tutuklanmıştır. Saldırıya uğrayan ve demokratik hakkını kullanarak saldırıları protesto eden öğrencilerin tutuklanması kabul edilemez. Tutuklanan öğrenciler derhal serbest bırakılmalıdır. Tutuklananlar arasında basın açıklamasına destek vermeye gelen Grup Diyar'ın solisti Kahraman Ay da bulunmaktadır.

Son olarak şunu belirtmek isteriz ki,

Karanlığın bekçileri güneşin doğuşunu engelleyemez

Eşit, parasız, bilimsel anadilde eğitim mücadelemiz engellenemez

Özgür ülke insan yaşan mücadelemiz engellenemez

Soruşturmalar, tutuklamalar baskılar bizi yıldırılmaz"

Basın açıklamasına, EHP, ESP, HÖC, Kaldıraç, BDSP, Devrimci Hareket de katılarak destek verdi.

ADANA'DA TMY 301 PROTESTOSU

TMY ve 301 maddeleri protesto etmek amacıyla her hafta cumartesi günü biraraya gelen Adana'daki çeşitli demokratik kurumlar 9 Aralık 2006 günü saat 13.00'te, Çakmak Caddesi Kültür Sokak girişinde biraraya geldiler. "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Toplumla Mücadele Yasası İptal Edilsin", "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Söz, Eylem, Örgütlenme Hakkımız Engellenemez", "Tecrit Zulmünü Yeneceğiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Bize Gücünüz Yetmez Biz Kazanacağız" sloganlarının atıldığı eylemde okunan basın açıklamasında F Tiplerinde her geçen gün ağırlaştırılan tecrite ve buna karşı yürütülen ölüm oruçlarına değinildi. İstanbul'da Haklar ve Özgürlükler Cephesine bağlı çeşitli kurumlara yapılan baskınlar ve gözaltılar da protesto edildi. Daha sonrasında eylemde 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi.

TMY ve 301 protestolarının sonucusu ise 30 Aralık 2006 günü saat 13.00'te yapıldı. Çakmak Caddesi Kültür Sokak önünde biraraya gelen kitle, son günlerde yoğunlaşan faşist saldırıları, devrimci kurumlara yönelik baskıları,

Dersim'deki okullarda yaşanan baskıları ve genel olarak faşizmin baskı ve terörünü protesto ettikten sonra 2007 yılında da mücadelenin boyutlanacağı bir yıl olması dileyerek basın açıklaması bitirildi.

sistemin karanlık yüzü

AIDS

Aylardır bu köşede kapitalizmin hayatımıza bulaştırdığı pislikleri yazmaya devam ediyoruz. Aslında bu sayfayı hazırlarken konu sıkıntısı çekmeyeceğimizi biliyorduk. Bunun sebebi çok basitti; çünkü, içinde yaşadığımız kapitalist sistem, bütün bu sorunları kendiliğinden üretiyordu.

Türkçe çevirisiyle "Edinilmiş Yetersiz Bağışıklık Sistemi Sendromu" ama bütün dünyanın bildiği isimle AIDS hastalığı, belki ilk bakışta sisteme ilişkin bir sorun değilmiş gibi görünüyor ama öyle değil. Her şeyden önce AIDS, temel özellikleri itibarıyla farklı bir hastalık ve bir tür veba gibi toplu kıyıma yol açmaktadır. Birçok sıradan insanın tahmin bile edemeyeceği kadar çok can alan bu hastalık tam bir insanlık dramı olarak yayılırken, aslında bütün dünyada zenginlerle yoksullar arasındaki derin uçurumu da gözler önüne sermektedir. Kapitalizmin kâr hırsı ve ilaç tekellerinin açgözlülüğü en çok bu hastalıkta ortaya çıkmaktadır.

AIDS Nedir?

AIDS, vücut bağışıklık sistemi ile ilgili bir hastalıktır. Bu hastalığa sebep olan virüs ise, Human Immune Deficiency'dir (HIV). HIV, insan vücudunun hastalıklara karşı direncini sağlayan bağışıklık sistemini etkisiz hale getirir. Bunun anlamı ise virüsten önce çeşitli hastalıklarla şu ya da bu biçimde başa çıkabilen insan vücudunun savunma sisteminin çökmesi, böylece en küçük bir mikrop kapmanın bile kesin ölümle sonuçlanmasıdır.

HIV bulaştıktan sonra, AIDS hastalığı belirtileri kişinin yaşam koşullarına ve vücut direncine göre, 3-15 yıl, hatta bazen daha uzun bir süre sonra ortaya çıkar. HIV bulaştığı vücutta çeşitli hücrelere, özellikle bazı kan hücrelerine yerleşerek çoğalır. Bu kan hücreleri giderek azalır ve vücudun bağışıklık sistemi yıkıma uğrar. Vücut direnci zayıflar, en hafif hastalıklar bile yıkıcı hale gelir. Ayrıca lenf bezlerinde büyümeler, ağzı ve deride tekrarlanan uçuk, pamukçuk, yara ve lekeler, nedeni bilinmeyen uzun süreli ateş, gece terlemeleri, kilo kaybı, ishal, öksürük, tüberküloz, akciğer hastalıkları gibi belirtiler ortaya çıkar. Bu gibi durumlarda kesin tanı için anti-HIV testi yapılır.

Virüsün tam olarak ne zaman ortaya çıktığı konusu tartışmalıdır; ancak ilk kez 1981'de görüldüğü bilinen hastalığın büyük bir hızla yayılması, bir biyolojik silah denemesinin sonucu olduğu iddiasını da kuvvetlendirmektedir.

Öte yandan AIDS, çoğu kez bir tür "eşcinsel hastalığı" gibi gösterilir ve hatta dinci çevrelerde bunun onlara tanrısal bir ceza olduğu ima edilir; oysa bu tümüyle yanlıştır. Ortaya çıktığı günden bu yana bu hastalık yüzünden can veren yaklaşık 25 milyon kişinin eşcinsel olduğu da söylenemez. Esas olarak kan ve cinsel yolla bulaşan bir hastalık belki batı ülkelerinde toplu yaşayan marjinal gruplar, uyuşturucu enjektörleri ve fuhuş yolundan yayılmaktadır ama asıl milyonların tehdit altında olduğu Afrika'da sorun tümüyle yoksulluk ve kötü yaşam koşulları ile ilgilidir. Yoksulluk ve açlığın pençesinde kıvranan Afrika ülkelerinde dalga dalga yayılan hastalık ancak emperyalist metropollere sıçradığında ticarileştirilmiş sağlık sisteminin ilgi alanına girmiş ve araştırmalara hız verilmiştir. Ancak bu çalışmalar da olağanüstü pahalı aşı ve tedavi yöntemlerini ortaya çıkarmaktadır; yani yine yoksullar eşitsiz dünya sisteminin faturasını ödemektedirler.

HIV'den Daha Tehlikeli Virüs; Kapitalizm

Böylece hastalık hakkında kısaca riz. AIDS, 1981 yılında ilk kez Amerika'da görülmüştür ve o yıl 316 kişinin AIDS olduğu tespit edilmiştir. Bu rakam beş yıl sonra 23.000'dir.

tıbbi bilgi verdikten sonra, asıl bilançoya bakabili-

HALK KÜLTÜR MERKEZLERİ
EMPERYALİST İLAÇ TEKELLERİNE HAYIR

1990'lı yıllara gelindiğinde ise ABD'de 60.000 üzerinde kişi için AIDS tanısı konulmuştur.

2000'lerde ise tablo artık tam anlamıyla felakettir. Başlangıçtan bugüne yaklaşık 25 milyon can alan hastalık, bir insanlık faciası haline gelmiştir. Dünyada her gün yaklaşık 14 bin kişiye AIDS bulaşmaktadır ve bunlardan 2 bin kadarı da 15 yaşın altındaki çocuklardır. Ve en önemlisi, hastalıktan ölümlerin neredeyse yüzde 90'ının Afrika'nın güneyinde meydana gelmesidir. Yani hastalığın Avrupa ve ABD boyutu, ölümler bakımından yalnızca yüzde 10'dur ve asıl felaket yok-sul Afrika'da yaşanmaktadır.

Bu kadar hızlı yayılan bir hastalığın kapitalist ilaç tekelleri açısından anlamı ise gayet basittir: Olağanüstü bir pazar ve yüksek kâr sağlama olanağı. Fiyatları son derece yüksek olan AIDS tedavi ilaçları ve aşılarını üreten ilaç tekellerinden Glaxo Wellcome bu işten şimdiye dek 4.43 milyar dolar; Bristol-Myers Squibb 3.64 milyar dolar ve Pfizer : 3.35 milyar dolar kâr elde etmiştir. Üstelik, patent haklarına sahip oldukları için bu tekeller aynı ilaçların başka ülkeler tarafından üretilmesini de engelleme yetkisine sahiptir. Nitekim son yıllarda Küba, Hindistan ve Brezilya gibi bazı ülkelerin geliştirdiği "jenerik ilaç" uygulaması ilaç şirketlerinin tepkilerine ve dava açmalarına neden olmuştur. Bir ilacın temel etkin maddelerini kullanarak onu yeniden üretmek anlamına gelen "jenerik ilaç yapımı" sonucunda son derece ucuz fiyata ilaç yapılmaktadır. Örneğin ABD'de AIDS için hasta başına yıllık kombine ilaç tedavisinin maliyeti 10-15 bin dolar, hastalığın ileri evresinde ise kişi başı yıllık hastane tedavi maliyeti 100 bin dolardır. Bu, herhangi bir Afrikanın 30 yıllık gelirine denk düşmektedir. Aynı ilaçları Hindistan, Brezilya gibi ülkeler yeniden ürettiğinde ise maliyet 347 dolara kadar düşmektedir. Bu yüzdendir ki, büyük ilaç şirketleri patent hakları için yüksek tazminat davalarıyla bu ülkeleri tehdit etmektedir.

Yani tablo son derece açık bir biçimde soygun tablosudur! Büyük ilaç tekellerinin kâr miktarları ilacın maliyetinin neredeyse 40 katına dek ulaşmaktadır. Şu anda dünyada yaklaşık 40 milyon AIDS hastasının bulunduğu düşünülürse bu kâr oranlarının nasıl bir cinayet anlamına geldiği daha iyi anlaşılır. Öyle ki, AIDS'ten ölümlerin % 90'ının yaşandığı Afrika'nın güney ülkelerine HIV virüsü aşısının sadece % 1'i ulaşmaktadır!

Felaketin büyüklüğünün daha iyi anlaşılması için bazı rakamları orta koymak gerekiyor:

* 1981 yılından bu yana 25 milyondan fazla kişi AIDS'ten ölmüştür ve 2005 yılında toplam 40.3 milyon kişi AIDS hastasıdır.

* Bu hastaların 38 milyonunu 15 ila 49 yaş arası nüfus oluşturmaktadır; geri kalan 2.3 milyon hasta ise 15 yaşından küçük çocuklardır.

* Yalnızca 2005 yılında Afrika'da 3.2 milyon kişi AIDS kapmış, bunların 2.4 milyonu hayatını kaybetmiştir.

Türkiye: Bize Bir Şey Olmaz mı?

Türkiye'de de durum pek parlak değildir. İlk zamanlarda gerici hurafeler ve kör milliyetçilikten hareketle hastalığı küçümseyen yöneticiler, sonunda durumun ciddiyetini anlamaya başlamışlardır. Doğal olarak "jenerik ilaç" yapımını akıllarından bile geçirmeyen işbirlikçiler, bu konuda uluslararası şirketlere bağımlılığı sürdürmektedirler. AIDS'le ilk kez 1985 yılının Kasım ayında "resmen" tanışan Türkiye'de o günden bugüne dek toplam 1067 olay tespit edilmiştir. Hastalık en çok İstanbul'da görülmekte, onu Ankara, İzmir, Adana ve Bursa takip etmektedir. Türkiye'deki AIDS'li hastaların büyük bölümünü 20 - 50 yaş grubundaki erkekler oluşturuyor.

Ne Olacak Bu Kapitalizmin Hali?

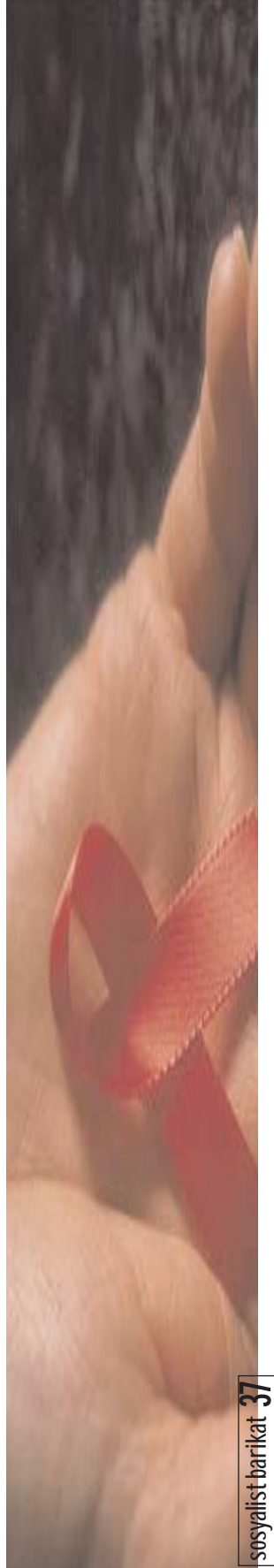
Hayatı anlamak, onu derinliğine kavramak, biraz da bizim dünyaya nereden ve nasıl baktığımızla ilgilidir. AIDS meselesi de böyledir. Eğer dünyaya pembe gözlüklerle bakıyorsanız, bir tek şirket sahibinin servetinin dört-beş Afrika ülkesinin devlet bütçesinden fazla olduğu bu korkunç adaletsizlik ortamının gerçeklerini göremezsiniz. Bu yüzdendir ki, 25 yılda toplam 25 milyon kişinin tek bir hastalıktan öldüğü gerçeği önce hepimizi irkiltir. Bu, günde yaklaşık 3 bin ölüm demektir ki, bu kadar yoğun ölüm Ortaçağ'ın büyük veba salgınlarında bile görülmemiştir.

Böyle bir noktada, bu kadar çok insanın kaderi ilaç şirketlerinin dalaverelerine kalmışsa eğer, tıp artık yalnızca tıp değildir; o aynı zamanda politik-sınıfsal bir olgudur. Böyle bir dünya sistemi değiştirilmeden insanlık hiçbir biçimde yarınından emin olamaz. AIDS biter, yeni bir salgın çıkar ortaya ve sonra bir yenisi... Emekçiler kendi kaderlerine sahip çıkana dek bu böyle devam eder. Yani, "ne olacak bu kapitalizmin hali" sorusunun cevabı oldukça nettir; daha sağlıklı, daha yaşanılabilir bir dünya için kapitalizmin olmadığı bir ha-

yatı örgütlemek...

Haik Kültür MerkezLERİ
YA BARBARLIK
YA SOSYALİZM

Raul Castro: "Özgür Küba Çok Yaşa"

Raul Castro'nun, Küba Devrimi'nin 50'nci yıldönümü ve Fidel Castro'nun 80'inci doğum günü dolayısıyla yaptığı konuşmayı (sendika.org çevirisiyle) günümüze kattığı anlam itibarıyla, yerimizin darlığından dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

"Birçok kişi sosyalist blokun parçalanması ve Sovyetler Birliği'nin çöküşünün uluslararası devrimci hareketlerin sonunu getireceğini düşündü.

Hatta bazıları bizim, Kübalıların nesiller boyu yaşamlarını adadıkları ideallerimizden vazgeçmemizi önerdi. Son yıllarda ABD hükümeti, her fırsattan yararlanma alışkanlığı ile, Küba'ya karşı düşmanlık ve saldırılarını önceden görülmemiş biçimde arttırdı. İstedikleri, yıkıcı girişimleriyle Küba'yı ekonomik olarak boğmak ve devrimini sona erdirmektir. Son dört aydır halkımızın gösterdiği azim, soğukkanlılık, olgunluk ve özgüven düşmanlarımızı şaşkınlığa ve düş kırıklığına uğrattı ama daha çok dünyanın ezilen halklarının hayranlığını kazandı.

ABD ve müttefiklerinin çevirdiği bütün dolaplara ve baskılara rağmen dünyada Küba'nın saygınlığı arttı. Bunun bir örneği başkentimizde geçen eylül başarıyla toplanan 14. Bağlantısız Ülkeler Zirvesi ve daha yakınlarda Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda ABD ambargosunu kınayan önergeye daha önceden görülmemiş derecede verilen destek idi. Latin Amerika'da, ABD ve dostlarının zorladığı neo-liberal formüllerin uygulanması sonucu, kıtada yabancı sermaye ile yakın ilişkisi olan oligarşinin varsıllığı çoğunluğun yoksulluğu, cahilliği ve sağlıksız şartları ile karşılaştırılınca aşağılayıcı ve iğrenç bir durum oluştuğu görülüyor. Son yıllarda Latin Amerika halkları geleneksel hükümetler ve partilerin haince ve itaatkar politikalarına karşı duydukları kızgınlık ve direniş seslerini daha çok duyurmaya başladı. Devrimci halk hareketleri gittikçe daha kuvvetleniyor. Washington'un mil yonlarca dolarlık yalan haber yayma kampanyaları, şantaj ve küstahça engellemesine rağmen, yeni ve deneyimli liderler ülkelerinde liderliği ele geçiriyor. ABD'nin FTAA (Amerikalı Serbest Ticaret Anlaşması) yoluyla Latin Amerika'yı ekonomik bağımlı yapma çabaları engellendi. Yerini kardeş Başkan Hugo Chavez'in önerdiği, dışlanmış yığınların yararına olan ALBA (Amerikalılar için Bolivarcı Seçenek) alıyor. (...) Ne olursa olsun, 25 yıl önce planladığımız ve uygulamaya koyduğumuz Tüm Halkın Savaşı stratejimizde devam ederek askeri yenilmezliğimizi güçlendirmeye devam edeceğiz. Böylesi bir halk savaşı, modern tarihin defalarca kanıtlandığı gibi, yenilmezdir. Görevli askerlerin ve yedeklerin, milis kuvvetlerin, bütün parti, eyalet ve ülke düzeyinde karasal üretim ve savunma taburlarının arasında birlikte çalışmalarını düzenlemeye ve hazırlığımızı geliştirmeye devam edeceğiz. İletişimi geliştireceğiz ve savaş araçlarını yenileştirip savaş becerimizi geliştireceğiz ve bir saldırı durumunda becerilerimizi nasıl uygulayacağımıza karar vererek askeri hareket alanlarını hazırlamaya devam edeceğiz. Aynı zamanda, İçişleri Bakanlığı'nın kendini bu işe adanmış savaşçıların bütün cephelerde değerli çalışmalarını güçlendirmeye devam edeceğiz. Küba halkının özgürlüğünü ve anavatanın bağımsızlığını ne pahasına olursa olsun korumaya azimliyiz. Yüzyıllar boyunca devam eden mücadelemiz ve asil ve kahraman halkımızın özelliği olan vatansever enerji ile sesimizi yükseltelim ve hep beraber seslenelim:

Fidel Çok Yaşa!

Özgür Küba Çok Yaşa!"

Ekvador lideri Correa: "Neoliberalizm Öldü!"

Yüksek Mahkeme'de dün düzenlenen törende konuşan Ekvador'un yeni başkanı Rafael Correa, "neoliberalizm öldü" diyor. 15 Ocak'ta yemin ederek 4 yıl sürecek görevine resmi olarak atanacak olan Başkan, iktidara geldiği günden itibaren Ekvador'un Arjantin, Brezilya, Bolivya, Şili ve Venezüella'nın öncülüğünü yaptığı entegrasyon dalgasına katılacağını belirtti. Törene katılan yüzlerce destekçisine konuşan Correa, Latin Amerika'nın dost, kardeş ve egemen hükümetlerin olduğu bir bölge haline gelmesi haylinin gerçekleşmesi için gereken koşulların var olduğunu vurguladı. "Güney Amerika için uzun ve acı dolu neoliberal gece sona erdi" ifadesini kullanan müstakbel Başkan, gerçekten halkı temsil eden bir meclis oluşturulması ve 1998 Anayasası'nın değiştirilmesi için bir Kurucu Meclis toplanacağını ve bu konuda gereken mücadelenin verileceğini de sözlerine ekledi. Konuşmasını 3,5 milyon seçmene teşekkür ederek noktalayan Correa, 26 Kasım'da düzenlenen seçimlerde hilecilerin kaybettiğini, demokrasinin kazandığını söyledi.

Hindistan'da Neoliberalizm İntiharlarla Öldürüyor

Genetik dokusuyla oynanmış tohumlara dayanan tarımcılık Hindistan'da intiharlara yol açıyor. Tarım tekelleriyle başa çıkamayan, bankalardan aldıkları kredileri geri ödeyemeyen çiftçiler intihar ediyor. Tarım Bakanlığı verilerine göre 1993-2003 yılları arasında 100 bin çiftçinin intihar ettiği Hindistan'da, 2003-2006 arası dönemdeyse her sene fazladan 16 bin kişi intihar etti. 1993-2006 arasında 150 bin civarında çiftçinin intihar ettiği ülkede bu on üç yıllık dönemde gün başına 30 çiftçi intiharı düşüyor.

YENİ İNSANIN YARATILMASI MÜCADELESİNDE BİR MİHENK TAŞI

YAŞAM YOLU

YAZAR: Sibel Özbudun-Temel Demirer

YAYINEVİ: Ütopya Yayınevi

"Hayatımın yapıtı", "bir eğitim destanı" diyor Makarenko "Yaşam Yolu" adlı yapıtına.

Her devrim kendi insanını ve kadrosunu yaratır esprisine uygun olarak 1917 Bolşevik devriminden sonra kendi insanını yaratmak için bir çabaya girişir sosyalistler. Makarenko'nun dediği gibi devrim, "yeni bir eğitim dizgesi kurmak" ve "insanları yeniden eğitmek, yeni insanları yaratmak" zorundadır. Ama öncelikle kapitalizmin insanlarda yarattığı çürümüşlüğü, bencilliği, çıkarıcılığı ortadan kaldırmak gerekmektedir. Makarenko, bu noktada işe toplumun "katil, hırsız" vs. damgası yapıştırdığı bireylerden başlar. "Kusurlu olan insanlar değil aralarındaki ilintilerdir" sözüyle durumu aslında çok iyi betimler ve kapitalizmin yarattığı insanlar arasındaki ilişkilere gönderme yapar. Eğer sorunun temeli insanlar arasındaki ilişkilere buradan başlanmalıydı mücadeleye. Yaşamda söz hakkı olmayan, tüketen yalnızca kendi çıkarını düşünen bireylerle "Gorki Topluluğu"nu kurar. Kurar ama bu iş bu kadar basit değildir. Çünkü çocuklar önceki sistemin hastalıklarıyla gelmişlerdir topluluğa. Buna karşı Makarenko "bireyin toplumsallaşması"na önem verir. İnsanın daha iyi bir yaşam için savaşını, bu savaşım sırasında nasıl değiştiğini, bencilliğini nasıl yendiğini, yavaş yavaş kişisel çıkarlarının nasıl herkesin çıkarıyla karıştığını anlatır bize.

Kitabın en ilgi çekici yönlerinden biri; pratiğin öğreticiliğini işlemesidir. Yaşamın sadece teorilere bırakılmayacağı, bunun sorunları çözmede faydalı olmaktan uzak olduğunu sorunların teorilerle değil ancak pratikle birleşen teorik açıklamalarla çözülebileceğini anlatır. Teoriler masa başında değil yaşam alanlarında oluşturulur. Kitabın en çarpıcı noktası da budur.

Yeni insan hakkında şunları aktarıyor kitap: Bedensel çalışma ile beyinsel çalışma bir arada yürütülmeliydi.(politeknik eğitim) Sadece ders ya da sadece iş değil hem ders hem iş. Ve yeni insan donanımlı olmalıydı. Bedensel gelişimine de zihinsel gelişimine de satsal aktivitelerde de kendini yetiştirmeliydi. Hem çöp toplayacak, hem inşaat yapacak hem tarımdan anlayacak hem de tiyatro oyunu sergileyebilecek niteliğe sahip bir insan...

Eylemi yaparken sadece kendini değil beraber yaşadığı insanları da düşünmeli ve değiştirmeliydi. Makarenko'nun öğrencilerine öğrettiği temel şeylerin başında; kendi yaşamlarıyla ilgili noktalarda ortak karar alma, öz disiplin, özyönetim, özgüven, özdenetim, tehlikeden bedensel acılardan korkmama, sorumluluk duyma, konumu ne olursa olsun hiç kimseye ayrıcalıkların tanınmaması, toplumsal bilinç, "herkesin hem denetleyen hem denetlenen olmasını sağlayan gerek toplu gerek bireysel etkinliklerde herkese yönetme olanağı tanıma" ve bireyin toplumsallaşması, topluluğu tek kişi hareket edebilecek niteliğe getirme.

Kitap özellikle devrim sonrasıyla ilgili bilgiler de aktarıyor. Aslında devrim sürecinin sadece iktidarı yıkma süreci değil bir yeniden yapılandırma süreci olduğunu anlatıyor. Bu sürecin çok sancılı olduğunu söylüyor okuyanlara.

Köylülerle ilişkiler, köy sovyetini ellerinde bulunduranların bu yetkilerini kendi çıkarları için kullanmaları vs. gibi problemler ortaya konuluyor, yaşanan alan ve kişilerle ilgili analizler yapılarak sorunun temelini iniliyor.

Sonuç olarak kitapta bireyci eğitime karşı politeknik eğitim, korku yerine cesaret, tüketicilik yerine üreticilik, bireysel çıkarlara karşı toplumsal çıkarlar öne çıkarılıyor. Sürükleyici dili, yeniyi ifade etmesi ve genel ezberi bozması kitabı daha çekici kılmakta, okuyan için farklı perspektifler sunmaktadır.

Bugünkü genel yozlaşma ortamında Makarenko okumanın çok önemli olduğunu düşünüyorum ve okurlarımıza öneriyoruz.

HALK KÜLTÜR MERKEZLERİ
DEVRİMCİ SANAT VE KÜLTÜR İÇİN
HKM'LERE ÖRGÜTLENMEYE

dünden yarına mektuplar...

Cellat yaşlanınca melek olur mu?

Yaşlanmak kötü şey değil mi dostum? Öyle orta yaşlardan söz etmiyorum, tümüyle yaşlanmak, yani yolun sonuna gelmek... Ölüme yaklaşmak, kasların artık komutlara tam uymaması, ağrıların zayıflaması, bakışların donuklaşması...

Geçtiğimiz günlerde, Şili'nin kanlı cunta şefi Pinochet'in ölmeden önceki son anlarını gördüm haberlerde, o zaman düşündüm bunları. Bir sürü bakkıcının arasında, zorlukla adım atabilen, ne dediği anlaşılamayan ve çevresine boş boş bakan bir adam... Bir zamanlar aktör Kadir Savun, ölüm döşğinde "insan eti dünyanın en ağır şeyidir" diye çok derin bir laf etmişti, onu hatırladım. İnsanın kendi kendisine yük olması gibi bir duyguydu herhalde bu.

Peki ama ne yapmalı şimdi? Bu yorgun ve tükenmiş adama karşı ne hissetmeliyiz? Son Nazi tuklusu Rudolf Hess örneğın, 40 yıllık hapislikten sonra hücrelerinde kendisini astığında kederden ve yalnızlıktan çoktan ölmüştü herhalde.

Ne yapmalı, ne düşünmeli insan böyle durumlarda?

Bir yufka yürekliliğe teslim mi etmeliyiz kendimizi? Ya da aslında yapımızda hiç var olmayan bir gaddarlığı mı şişirip varmış gibi göstermeliyiz?

Kuşkusuz ikincisi değil; o bize çok uzak geliyor. En büyük ve en haklı öfkeleri kuşandıığımız anlarda bile biz, özel bir gaddarlık peşinde olmayız. Bu yüzden, durum ne olursa olsun, asla işkence yapmamak gibi ilkeselliklere sahibizdir.

Ama dostum, bu öyle salt mekanik bir şey de değil. Yani sınıf öfkesi denilen şey, sistemin kendisini hedef alsada da, bütün bu olup bitenlerin somut ifadesi olan kurum ve kişileri dışta bırakmaz. Emperyalizm denilen şey, soyut bir iktisat çizelgesi değil ki; onun somut temsilcileri var, gerçek mermi kullanan gerçek askerlerden, gerçek elektriği gövdenizden geçiren gerçek sadist işkencecilerden bahsediyoruz. İşbirlikçilik de sadece kasa hesap fişleri değil; ülkesini satan ve bunun için binlerce kişinin kanına giren gerçek uşaklardan ve onların kan içici hizmetkârlarından söz ediyoruz. Yani bu basit bir intikam duygusu değil; ama halka karşı suç işlemek karşılıksız kalabilecek, bedeli olmayan bir fiil olamaz.

Tecavüze uğramak, gerçek bir durumdur, bunu anlayabiliyor musun? Gece yarısı kapıları kırarak eve girenler bir oğulu sürükleyip götürdüklerinde ve o bir daha hiç geri gelmediğinde, arkada kalan büyük boşluk, yüzde yüz gerçektir. Ferhat Tepe'yi hatırlıyorum şimdi. Onu kaçırmış olan kontr-gerilla katillerinin baba İshak Tepe'yle yaptığı telefon görüşmelerini okumuştum bir kitapta. Bir babanın belki de aslında çoktan öldürülmüş bir oğul için bütün

bu acıyı çekmesi nasıl bir şeydir dostum? Bir de bir buçuk milyon insanı düşün, bir buçuk milyon insanı öldürmek kolay mıdır öyle? Cezayir'de bu oldu ve gerçektir! Küçük bir Vietnam'da bile 4 milyon insan öldürdü Amerikan işgalcileri; bunlar basit şeyler mi?

Peki ne olacak şimdi? Vietnam'daki My Lai katliamında çoluk çocuk yüzlerce köylüyü katleden Teğmen William Calley şimdi kuyumculuk yapıyor muş. Çoktan yaşlanmıştı o da. FHKC savaşçıları izin verseydi eğer, Filistinlileri temizlenmesi gereken böcekler gibi gören ırkçı Siyonist Rehabam Ze'evi de iyice yaşlanıp bahçesindeki çiçekleri sulayıp gününü gün edecekti!

Güzel, ama onlar, daha üç yaşındayken boğazlanan Vietnamlı çocuklar, hiç yaşlanamadılar ki! Kana'da İsrail roketleriyle parçalanan çocuklar artık yok! Pinochet, dolu dolu madalyalarını şingiratarak ortalıkta gezinirken Victor Jara'nın kemikleri çürüdü toprağın altında, bir kez daha donunamadı gitarının tellerine!

Ne yapacağız peki? Ne düşüneceğiz şimdi? Yaşlanmak, bunak bir kuklaya dönüşmek ya da kendini ressam zannederek tonton dede şirinlikleri yapmak, bir af gerekçesi mi?

Hem kim bu adamlar? Ne yapmışlar? Bir ilaç mı keşfetmişler? Atomun çekirdeğindeki bir sırrı mı çözmüşler? İki tane notaya basıp bir şarkı mı yapmışlar? Ne yapmış bu adamlar, kan içmekten ve cinayetten başka? Başkanlık Sarayı'nda o büyük ahlak abidesi Salvador Allende'nin cesedini çiğnerken ellerindeki silahları kimden almışlar, ceplerindeki dolarları kim vermiş? Cenaze sırasında Pinochet'nin bir yakını kürsüden haykırıyor: "Onun büyük özgürlük bayrağını dalgalandıracakız!" Düşünsene dostum, bundan daha büyük bir yüzsüzlük gördün mü hayatında? Özgürlük bayrağına bakın: Halkın kanı sızıyor her yanından!

Bana sorarsan dostum; merhamet dediğimiz duygu, hani şu çocuk kitaplarında okuduğumuz şey; yine de yüksek bir duygudur. Bence onu alçaltmamalıyız. Ecel, bazen halkın öfkesinin önüne geçerse, yapılabilecek bir şey yok. Ama acımak...

Dünyada şu anda iki milyon çocuk cinsel ticaretin nesnesiymiş biliyor musun, BM açıkladı geçen gün. Acımdan ya da daha doğrusu acı duymaktan söz edeceksek eğer, geleceği çalınmış bu çocukları düşün biraz.

Kendine iyi bak, umudunu diri tut.

Gelecek, sen nasıl istiyorsan öyle gelecek.

sosyalist barikat 40

HALK BÜLTENİ
16
sayı 15

Sosyalist BARİKAT/Aylık Sosyalist Dergi Sayı:46 /Aralık 2006
Anka Yayıncılık Adına Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü:Evrim Opuş
Yönetim Yeri: Çakırağa Mah. Abdülatif Paşa Sk. No: 4/5 Aksaray/İstanbul
Tel/Fax: 0212 632 23 19